

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **"Air Filters F" s. r. o.**, IČO: 28670094,
sídlem Nové náměstí 745, 411 08 Štětí,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. 863572/16/2507-50521-507589,

takto:

- I.** Žaloba **se** v části, jíž se žalobkyně domáhala, aby jí soud přiznal úrok z prodlení ve výši podle § 155 odst. 5 daňového řádu za období od 26. 11. 2012 do 26. 8. 2013 z částky 33 791 Kč a za období od 27. 1. 2013 do 26. 8. 2013 z částky 23 488 Kč, **odmítá.**
- II.** Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 5. 4. 2016, č. j. 863572/16/2507-50521-507589, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. 863572/16/2507-50521-507589, jímž byla zamítnuta její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítka proti sdělení žalovaného ze dne 4. 1. 2016, č. j. 2359561/15/2507-50521-507589. Tímto sdělením žalovaný žalobkyni oznámil, že podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) jí nenáleží požadovaný úrok z prodlení s vrácením nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 33 791 Kč a za zdaňovací období listopad 2012 ve výši 23 488 Kč, které byly vyměřeny dne 16. 8. 2013 a v plné výši žalobkyni vráceny na účet dne 27. 8. 2013. Žalobkyně se v žalobě domáhala také toho, aby jí soud přiznal požadovaný úrok z prodlení a náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že žalovaný proti ní dne 19. 10. 2012 zahájil postup k odstranění pochybností a zadržel vratitelný přeplatek z nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 33 791 Kč. Dne 25. 1. 2013 zahájil žalovaný postup k odstranění pochybností a zadržel vratitelný přeplatek z nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období listopad 2012 ve výši 23 488 Kč. Výši obou nárokováných odpočtů žalovaný potvrdil platebními výměry ze dne 14. 8. 2013 a dne 27. 8. 2013 odeslal obě uvedené částky na účet žalobkyně. Její žádosti ze dne 19. 11. 2015 o vyplacení úroku z prodlení za opožděné vrácení nadměrného odpočtu DPH ovšem žalovaný nevyhověl a v rozporu se zákonem jí tento nárok nepřiznal. Žalobkyně vysvětlila, že svůj požadavek neodůvodnila nezákonným průběhem postupu k odstranění pochybností, ale tím, že jí žalovaný zadržel nadměrné odpočty DPH a vrátil je až po lhůtě určené k jejich vrácení při konkludentním vyměření daně, přičemž žádný důvod ke krácení odpočtů DPH nezjistil. Skutečnost, že žalovaný postupoval v souladu s ustanoveními daňového řádu upravujícími postup k odstranění pochybností, podle žalobkyně ještě neznamená, že neporušil právo Evropské unie vyložené judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a že není povinen zásah do majetkových práv žalobkyně adekvátně kompenzovat. Nezákonnost proto žalobkyně spatřovala v samotném rozhodnutí o nepřiznání úroku z prodlení jako kompenzace. Žalobkyně podotkla, že žalovaný se prakticky vyhnul její argumentaci judikaturou Soudního dvora, ačkoli její žádost byla postavena na přímém účinku směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, (dále jen „směrnice o DPH“) a závazném výkladu jejích ustanovení. Dodala, že nepožadovala přesně vzato úrok z prodlení podle § 155 odst. 5 daňového řádu, ale úrok za opožděné vrácení odpočtu ve výši stanovené podle zmíněného ustanovení.
3. Žalobkyně připomněla, že judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu reflektuje, že majetkové dopady dlouhého čekání na nadměrný odpočet DPH mohou představovat závažný zásah do práva plátců DPH vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a současně tím může být i dotčeno jejich právo na podnikání (čl. 26 Listiny základních práv a svobod), a proto musí být zadržování nadměrného odpočtu DPH alespoň kompenzováno úrokem z prodlení. Žalobkyně v této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Aps 3/2013 a rozhodnutí Soudního dvora sp. zn. C-25/07, C-107/10, C-286/94 a C-120/15. V naposledy uvedeném rozsudku shledal Soudní dvůr slovenskou legislativu rozpornou s unijním právem, neboť stanovovala, že k vrácení odpočtu DPH dojde do deseti dnů – podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) do třiceti dnů – po skončení daňové kontroly, aniž by upravovala úrok z prodlení počítaný ode dne, kdy by byl za běžných okolností nadměrný odpočet obvykle vrácen. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůraznila, že všechny citované rozsudky potvrzují oprávněnost jejího požadavku na úrok z prodlení, a dodala, že došlo k porušení principu proporcionality a principu neutrality DPH ve smyslu judikatury Soudního dvora, který setrvale uvádí, že při splnění podmínek pro vrácení DPH nesmí být plátce daní nijak finančně zatížen. Podle žalobkyně byl narušen i princip legitimního očekávání, neboť jí nebyl přiznán úrok, na který měla v souladu s evropským právem nárok. Podotkla, že zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Aps 3/2013 vzaly za základ svých úvah i další rozsudky téhož soudu (např. sp. zn. 8 Afs 68/2013, 1 Afs 53/2015 či 9 Afs 174/2014). S odkazem na rozsudky Soudního dvora sp. zn. C-352/01, C-85/02 a C-90/05 žalobkyně namítala, že se členský stát nemůže dovolávat ustanovení, praxe nebo stavu svého vnitrostátního právního řádu, aby tím odůvodnil neprovedení implementace směrnic ve stanovené lhůtě. Pokud takové omezení platí pro členský stát, podle žalobkyně nepochybně platí i pro jeho organizační složky, a proto se žalovaný nemůže dovolávat neexistence příslušného ustanovení v daňovém řádu tak, jak to učinil na stranách 4 a 7 napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že postupoval v souladu s daňovým řádem i zákonem o DPH a v jejich mezích. Žalovaný vysvětlil, že do evidence daní se zaznamenává až daňová povinnost určená z hlediska výše a času a autoritativně uznaná (stanovená) správcem daně. Z důvodové zprávy k daňovému řádu v této souvislosti žalovaný citoval, že nelze evidovat daňové povinnosti, které existují pouze v latentní podobě a nebyly správcem daně určeny. Poznamenal, že úrok z prodlení je speciální sankcí za „nečinnost“ správce daně při vrácení částky náležející daňovému subjektu, která je v daném okamžiku evidována na osobním daňovém účtu jako vratitelný přeplatek. Podle žalovaného nelze prověřování údajů v daňových přiznáních (včetně nadměrných odpočtů) striktně vázat nepřekročitelnými lhůtami a vystavovat toto prověřování časové tísní. Naopak je třeba, aby existoval přiměřený časový prostor potřebný k realizaci všech účelných a bez průtahů činěných kroků k prověření odpočtů, přičemž takové prověřování může být podle okolností časově variabilní. Doplnil, že pokud měla žalobkyně za to, že v řízení nepostupoval bez zbytečných průtahů, mohla využít ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný záměrně podrobně vyjádřil rozhodné skutečnosti vztahující se k vyměření DPH za zdaňovací období srpen 2012 a listopad 2012 a k vrácení vratitelných přeplatků z nadměrných odpočtů a poukázal na zákonná ustanovení, podle nichž postupoval, neboť považoval za důležité komplexně vyjádřit správní úvahu, podle které žalobkyni úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu nenáleží, neboť nadměrné odpočty vyměřené dne 16. 8. 2013 žalovaný vrátil dne 27. 8. 2013 v souladu s § 105 odst. 1 zákona o DPH. Ustanovení daňového řádu, podle nichž žalovaný postupoval, zajišťují plnění všech závazků vyplývajících České republice z mezinárodních smluv a dalších dokumentů, zabezpečují soulad vnitrostátní právní úpravy s normami práva Evropské unie, zohledňují relevantní doporučení a stanoviska Rady Evropy, judikaturu Soudního dvora i Evropského soudu pro lidská práva, jak je podle žalovaného zřejmé z důvodové zprávy k daňovému řádu. Zdůraznil, že je při své činnosti podřízen moci zákonodárné a vázán zákonnými předpisy, přičemž nedisponuje takovými pravomocemi jako soudy. Právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sp. zn. 7 Aps 3/2013 nepovažoval žalovaný za odraz konstantní judikatury, neboť tento nemá obecnou závaznost jako obecně závazný právní předpis nebo mezinárodní smlouva. K tomu žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 7/2005 a dodal, že závěr Nejvyššího správního soudu o vzniku úroku ze „zadržovaného daňového odpočtu“ odkazující na § 155 odst. 5 daňového řádu platí pro správce daně pouze při rozhodování v konkrétní věci, které se týkal, který primárně zavazoval toliko příslušný krajský soud. Žalovaný podotkl, že daňový řád s účinností od 1. 1. 2015 obsahuje § 254a řešící takovéto situace, který ovšem s ohledem na přechodná ustanovení nelze na případ žalobkyně aplikovat. Uzavřel, že jednal vždy v souladu se zákonem a v jeho mezích i podle zásad daňového řízení, přičemž svým konáním nijak nenarušil práva či právem chráněné zájmy žalobkyně.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
9. Před vypořádáním jednotlivých námitek se soud musel vypořádat s tou částí žalobního petitu, ve které žalobkyně požadovala, aby jí přímo soud rozsudkem přiznal úrok z prodlení ve výši podle § 155 odst. 5 daňového řádu za období od 26. 11. 2012 do 26. 8. 2013 z částky 33 791 Kč a za období od 27. 1. 2013 do 26. 8. 2013 z částky 23 488 Kč. Soud připomíná, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., přičemž v tomto soudním řízení je soud oprávněn pouze zrušit napadené rozhodnutí (případně včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí, a v určitých případech též moderovat výši uloženého trestu za správní delikt (srov. § 65 odst. 1, § 76 odst. 1, 2 a § 78 odst. 1 až 4 s. ř. s.). Soud rozhodující ve správním soudnictví však rozhodně není oprávněn namísto správního orgánu (zde namísto žalovaného správce daně) věcně rozhodovat o nároku uplatňovaném ve správním řízení. Soud proto danou část žalobního nároku podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, neboť v tomto rozsahu se jednalo o návrh nepřipustný.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný prakticky vyhnul její argumentaci judikaturou Soudního dvora, ačkoli její žádost byla postavena na přímém účinku směrnice o DPH a závazném výkladu jejích ustanovení. Této námitce ovšem soud nepřisvědčil. Žalovaný totiž na předmětnou argumentaci žalobkyně v napadeném rozhodnutí reagoval (srov. stranu 6 a 7), když uvedl, že předmětná judikatura platí pro správce daně pouze při rozhodování v rámci správy daní u jedné konkrétní věci, které se týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Aps 3/2013, a dodal, že právní názor vyjádřený v této judikatuře nepovažuje za odraz konstantní judikatury. Podle názoru zdejšího soudu je tedy zřejmé, že žalovaný na argumentaci žalobkyně reagoval, byť nikoli věcně, nicméně tuto reakci lze s přihlédnutím k právnímu názoru žalovaného vnímat jako zcela adekvátní. Soud tedy vyhodnotil odůvodnění napadeného rozhodnutí jako dostatečné a jednotlivé závěry žalovaného zároveň shledal plně srozumitelnými, a proto konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
11. Podle § 155 odst. 5 daňového řádu platí, že *„[j]e-li poukazován správcem daně vratitelný přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 3 nebo po lhůtě stanovené zákonem pro vrácení vratitelného přeplatku, který se vrací bez žádosti, náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tento úrok daňovému subjektu náleží ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku, do dne jeho poukázání daňovému subjektu. Úrok se nepřiznává, nepřesahuje-li 100 Kč. O výši úroku rozhodne správce daně bezodkladně po vrácení tohoto přeplatku; § 254 odst. 3 a 6 se použije obdobně.“*
12. Problematické úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu a výkladu citovaného ustanovení se věnoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém vyslovil, že *„[u]platní-li plátce DPH nárok na nadměrný odpočet (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcovi za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu plátcovi úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.“*
13. Na tento rozsudek navazuje řada dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která potvrzují správnost uvedeného závěru a dále jej rozvádějí. V rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015-72, dostupném na www.nssoud.cz, který se též věnuje dané problematice, Nejvyšší správní soud poukázal na rozsudek Soudního dvora ve věci sp. zn. C-431/12 (SC Rafinăria Steaua Română) ze dne 24. 10. 2013, v němž Soudní dvůr uvedl, že *„... podmínky vrácení nadměrného odpočtu DPH nemohou narušit zásadu neutrality společného systému DPH tím, že na jejich základě bude osoba povinná k dani zcela nebo částečně zatížena touto daní, z čehož zejména vyplývá, že vrácení daně musí být skutečně v přiměřené lhůtě (výše uvedený rozsudek Enel Maritsa Iztok 3, bod 33). Pokud dojde k vrácení nadměrného odpočtu DPH osobě povinné k dani po uplynutí přiměřené lhůty, zásada neutrality společného systému DPH ze stejných důvodů vyžaduje, aby finanční ztráty vzniklé osobě povinné k dani v důsledku nemožnosti disponovat dotčenými peněžními částkami byly nahrazeny zaplacením úroků z prodlení. V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že výpočet úroků dlužných ze strany státu, který za počátek běhu lhůty nebere den, kdy by měl být nadměrný odpočet DPH obvykle nahrazen podle směrnice o DPH, je v zásadě v rozporu s* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadavky článku 183 této směrnice ... Kromě toho je třeba konstatovat, že důvod opožděného vrácení nadměrného odpočtu DPH není z pohledu osoby povinné k dani relevantní.“ Nejvyšší správní soud pak v citovaném rozsudku dodal, že „... je nutno výše uvedené závěry vztáhnout na všechny prověřovací postupy přípustné v rámci daňového řízení, tedy včetně postupu k odstranění pochybností, ale i daňové kontroly podle českého práva.“

14. Správnosti závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, dostupném na www.nssoud.cz, přisvědčil i rozšířený senát téhož soudu ve svém usnesení ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Afs 235/2014-50, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedl, že „... správnost závěrů vyslovených sedmým senátem byla potvrzena poté např. i nedávným usnesením Soudního dvora ze dne 21. 10. 2015, ve věci C-120/15 Kovožber s. r. o., v němž Soudní dvůr uvedl, že plátce, kterému byl vrácen nadměrný odpočet DPH v nepřiměřené lhůtě, má podle práva EU nárok na úrok z prodlení. O tom, že Soudní dvůr považoval věc za jednoznačnou, svědčí i to, že rozhodl usnesením, což je zjednodušující postup podle článku 99 Jednacího řádu Soudního dvora (k usnesení v souladu s tímto článkem Soudní dvůr EU přistoupí v otázkách, kdy lze odpověď jasně vyvodit z předchozí judikatury nebo pokud o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat).“
15. Zdejší soud se s těmito závěry naprosto ztotožňuje a považuje je za plně aplikovatelné i na případ žalobkyně. V projednávané věci je rozhodující ta skutečnost, že žalobkyně uplatnila v daňovém přiznání k DPH za srpen 2012 nadměrný odpočet ve výši 33 791 Kč a v daňovém přiznání k DPH za listopad 2012 nadměrný odpočet ve výši 23 488 Kč, které jí v důsledku postupu k odstranění pochybností byly přiznány až platebními výměry ze dne 14. 8. 2013, doručenými dne 16. 8. 2013, a vyplaceny dne 27. 8. 2013. V kontextu citované judikatury tak žalobkyni náleží za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacích období, za něž nárok uplatnila, (tj. od 1. 12. 2012 ve vztahu k nadměrnému odpočtu ve výši 33 791 Kč za srpen 2012 a od 1. 3. 2013 ve vztahu k nadměrnému odpočtu ve výši 23 488 Kč za listopad 2012) do dne uhrazení nadměrných odpočtů (tj. do 27. 8. 2013) úrok z předmětných částek ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Právní názor žalovaného, že tento úrok žalobkyni nenáleží, neboť nadměrné odpočty byly vyplaceny ve lhůtě třiceti dnů od jejich vyměření, jak stanoví § 105 odst. 1 zákona o DPH, tudíž není správný.
16. S ohledem na uvedené skutečnosti soud přisvědčil žalobkyni, že závěry žalovaného jsou v rozporu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, která právě z důvodu absence výslovné právní úpravy v daňovém řádu (odpovídající norma byla do něj vtělena až s účinností od 1. 1. 2015 - srov. § 254a) formulovala pravidla pro stanovení úroku tak, aby byly dodrženy požadavky práva Evropské unie. Na oprávněnosti požadavku žalobkyně na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu stanovený v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, dostupným na www.nssoud.cz, nemůže nic změnit ani přechodné ustanovení čl. VII odst. 6 zákona č. 267/2014 Sb., neboť vrácení nadměrného odpočtu žalobkyni až po uplynutí přiměřené lhůty musí být podle práva Evropské unie kompenzováno bez ohledu na to, zda tak stanoví vnitrostátní právní úprava.
17. Nesprávnost právního názoru žalovaného činí napadené rozhodnutí nezákonným ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., a proto soud podle tohoto ustanovení napadené rozhodnutí zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

18. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady řízení žalobkyni podle obsahu soudního spisu v tomto řízení nevznikly, neboť veškerá podání činila prostřednictvím datové schránky, tj. bezplatně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. dubna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.